

Rüyaların Ver Bana

TÜRKÇE EDEBİYAT

Haşmet Babaoğlu

Haşmet Babaoğlu - Rüyalarını Ver Bana

Önsöz Yerine

Son bakışta aşk öyküleri

Kendim için yazdım, önce kendim için...

Çünkü psikanalizmiş, yorum bilgisiymiş, “lojistik destekmiş”, hiçbiri kâr etmiyordu yaşanılanları anlamaya...

Sonunda kabullendim ki, ilişkilerin dünyası hakkındaki soruları yanıtlamanın; o bitmez tükenmez medcezirin ortasında yüzebilmenin en iyi yolu öykülere başvurmakmış...

Öyle yaptım, yazmaya başladım.

Gün geldi, o katı anlama çabamın yerini edebiyatın hazla rı aldı. Kahramanlarımla birlikte heyecanlandım, onlarla birlikte sevdim, sevildim.

Öykülerimin bazılarını Yeni Binyıl ve Sabah'ta, bazılarım da Vatan'daki köşemde okura sundum.

Kimileri, bunlara aşk öyküleri diyor.

Her tutkulu ilişkiyi, her sarılıp sarmalanışı öyle değerlendirmek doğru mudur, pek emin değilim. Bazı ilişkiler sadece benzerler; aşka benzerler...

Ama ille de aşk merceğinden bakarsak, bu öyküler “ilk bakışta” değil, “son bakışta aşk”tan söz ediyorlar.

Hep yanındaydım.

Şimdi havaalanı yolunda olduğu gibi...

Ne zaman çağırdıysan, geldim.

Şimdi havaalanı yolunda birlikte olduğumuz gibi...

Ben buruktum.

O muazzam laciverdi karanlığın doğuda, güneşin kızıl projektörüyle aydınlanmaya başladığı şu saatlerde senden ayrılığa ayarlıyordum içimdeki saati de...

Sen heyecanlıydın. Arkanda seni seven iki erkek birden bırakacak olmanın heyecanıyla hafif hafif titriyordun.

Ama üzerindeki deri ceketin yakalarını kaldırıp büzülürken “sabah serinliği işte” diyerek anlamlı

anlamalı göz kırpmıştın.

Yol lastik gibi uzuyordu sanki.

Yol bana “çek kenara, dur” der gibiydi: “Dur ve son kez sor ona! Sen ve ben için bir şans var mı hâlâ?”

Oysa şimdi havaalanı yolunda olduğu gibi; sevecen, dikkatli, ara sıra küskün veya öfkeli, ama hep suskun kalmıştım duygularım konusunda.

Söze gerek var mıydı? Anlıyordun işte her şeyi Anlı yordun ve anladığın ne varsa bozuk para gibi harcıyor dun.,.

Zaten çok şey anlatan ama hır tek sevgisini söylemeyen gevezenin tekiydim

Şimdi havaalanı yolunda okluğu gibi Dünyadan söz ediyordum sana, dünyanın dön bir köşesinde olup bitenlerden.

Çünkü sen çok seviyordun dünyadan söz edilmesini (Kadınlar yeryüzünde “Keşifler Çağının kapandığına inanmıyorlar! Dünyadan söz etmek demek onlar için lal tutmak, hayal kurmak gibi bir şey!)

iki akşam önce gittiğim bir arkadaş toplantısından söz ediyordum sana “Kırk kışımız, birbirimizi tanırız” çevremizden en son dedikoduları aktarıyordum Şaşıırıyordun, merak ediyordun, soruyordun. Sanki bir ıkı saat sonra epey uzun bir süreliğine bu çevreden kopacak olan sen değilmişsin gibi...

Ben anlatırken arabanın camına dayadığın başını ara sıra çevirip gözlenme bakıyordun.

Gözlerimde yakalamaya çalıştığın neydi? Biliyordum O hep sevdiğin şeyi, gözlerimdeki “tehlikeli çağrı'yı arıyordun,

Bazen sırf bu yüzden beni yanında isterdin Bıçak sırtı bir yürüyüşten, sahnenin kıyısında dans etmekten hoşlanan bir kadın

Hayır, bütün hayalında değil’

Hayalının benimle olan kısmında Yoksa çekingendin, çoğu zaman kendini beğenmekte zorlanırdın

Koşullan zorlamaktansa, teslim olmaya yatkın olduğunu çok görmüştüm.

Ama benim yanımda, gözlerimdeki o “tehlikeli çağının etkisindeyken nasıl da severdin kendim

Ben çağıracağım Sense kaçmadan, sakın biçimde orada kalıp benliğini ağır ağır okşayarak doyuma ulaştıracaksın! Böyle sürmüştü arkadaşlığımız Şimdi havaalanına giden yolda bile aynı duyguyu kurcalıyordun

Uçağının burnunu gökyüzüne doğru kaldırıp havayı kanallarının altına doldurduğu o ürpertici

dakikalarda, sen başını koltuğuna yaslayıp kendim pohpohlayacaktın! İstedğin huydu “Ayşe” diyecektim kendi kendine; uBunu becerebildin Bin seni seven, öyleki senin sevdiğin iki adamı da gende bırakıp uçuyorsun kızını!

Ruhundaki bu hazırlığı fark etmediğimi sandın.

Hayır! Fark etlim. İnsafsızsın, korkaksın ve... Beni gerçekten sevmiyorsun!

Ama şunu da fark ettim: Ben de sana benziyorum Ayşe...

Ve senin bunca zamandır eleklerine yapışmış olmam, bir dağın eteklerinde zirveye bakıp “oraya tırmanmadan asla dönmem*” diyen bir dağcının ölümüne inadını andırıyordu. Yanı beri de artık sem sevdiğimden kuşkuluyum

Peki sen hâlâ fark etmedin mi?

Hiç değilse havaalanına iyice yaklaştığımız şu sırada anlayabilmeydin keşke Sen öteki adamı da hiç sevmedin ki! Sen de onun üzerinde mat edip duruyordun Severek sevmeye çalışıyordun,..

O kadar!

Biliyor musun, insan çoğu zaman reddedileceğini alttan alta kestirdiği için sevmeye başlıyor

Arzuyu her zaman engel kışkırtıyor

Ortalık buz gibi.

Havaalanları nedense hep bana et saklanan soğuk hava depolan gibi gelir.

Pasaport kontrolünün önünde durup küçük valizini yere bırakıyorsun.

Saçlarını savurarak donuyorsun bana,

“Buraya yalnız gelmek bana çok koyardı. Geldiğin için sagol.”

Yutkunuyorum Kaybetmenin aynı anda güzel ve korkunç olduğunu hissediyorum.

Birdenbire eliyle boynumdan tutup çekiyor kendine Öpüyor,

ilk kez Hay Allah! Geceleri rüyalarım giren dudakları ne kadar tatlı

Bu kez benim onu öpmemi bekliyor Karşılık verirsem kalbının düzeni bozulmayacak.

Ama yapmayacağım

Egosunun yolculuk boyunca bulutların üzerinde oynaşmasına izin veremeyecek kadar kırgınım şimdi...

"Hoşçakal" diyorum sadece Yüzümü geri çekerek; ‘Hoşçakal Ayşe

İkiniz de eminiz artık O uzaklarda, ben burada hoşça kalamayacağız.

Ayşe uçakta elimi tutarken düştü ilk kuşku içime... Yanlış mı yapmıştık? Yurt dışında bir hafta sonu geçirecektik. Dağılmıştık, orada baş başa kalıp toparlanacak; dikkatlerimizi birbirimizin üzerinde odaklayacaktık.

Hiç açık seçik dile getirmemiştik ama hayalimiz buydu.

Oysa şimdi Ayşe'nin avucundan gövdeme yayılan sıcaklığın şefkat dozu beni irkiltmişti.

Kendimi turistik heyecanlara bürünmüş annesiyle yan yana oturan dünyadan habersiz bir oğlan çocuğu gibi hissettim o an.

“Bak ne güzel yerler göreceğiz” diyen parmaklar ve “kasma kendini” diyen yumuşak, anlayışlı avuç...

Bir süre sonra da ben elimdeki dergilere, hostesin getirdiği domates suyuna, pencereden görünen beyaz bulut kümelerine dalıp gittim.

Ardından uyku bastırdı. Yoğun bir iş gezisinden dönmekte olan profesyoneller gibi ağır ve bezgin bir uyku...

Rüyam pırıl pırıl ve gerçektir.

(Öyledir ya, hayalini kurduğumuz şeylerin rüyasını da görmek isteriz. Hayal buğuludur. Oysa rüyada, et gerçekten daha dolgun, kan gerçekten daha akıcıdır... Laf aramızda, ben iyi bir rüyayı gerçek hayata değiştirmem!)

Üstelik rüyam bir hatıranın; Ayşe'yle ilk uçak yolculuğumuzun yeniden canlanmasıydı.

Uçak fırtınaya tutulmuş tekne gibi sarsılıyor, garip sesler çıkartıyordu ama Ayşe'nin haberi bile yoktu. Çünkü başım göğsüme yaslanmış, sağ eli kalbimin üstünde, alını ve saçları hafifçe terlemiş derin bir uykudaydı.

Sanki “seninle her yere giderim” diyordu Ayşe'nin bedeni.

Bense durmaksızın onun saçlarını koklamaktan kendimi alamıyordum.

Artık istediğim orada, gökyüzünde öylece kalmak, Ayşe'yle birlikte sonsuzluğa karışmaktı...

Rüyam bitti. Uyku halim de...

Döndüm, Ayşe'ye baktım. Koridor tarafına dönük başını hiç çevirmeden mırıldandı: “Öyle uyudun ki, neredeyse horlayacaktın.”

“Hu” dedim, “dalıp gitmişim...”

Uçak sütlüman bir havada iniş için hafif hafif alçalmaya başlıyordu.

* * *

Allı pullu ve romantik ifadelerle dolu seyahat yazılarına aldırmayın.

Bir çiftin baş başa gerçekleştirdiği yurt dışı gezisi bazen mayınlı arazinin yakınında koşuşturmaya benzer.

Aşkları yorgun düşmüş olma ihtimali yüksek çiftler içinse yurt dışı gezileri mayın tarama işlemidir.

Dikkat, özen, sakınganlık, muazzam bir cesaret ve beceri ister.

Ya birdenbire yabancı bir diyarda birbirinize de yabancılık duymaya başlarsanız...

Ya alışkanlıkların koruyucu örtüsü kalktığında ne yapacağınızı şaşırır ve birbirinizden daha uzaklaşırsanız...

Ve en beteri... Ya içinde sizin yer almadığınız özlemlere kapılmaya başlarsa sevgiliniz ve bunu fark ederseniz...

* * *

Şehirde ilk akşamımızdı.

Ayşe kapısına kadar gittiğimiz lokantaların hiçbirini beğenmiyordu.

“Canım bu tür şeyler yemek istemiyor, burası olmaz! “

“Turistler için hazırlanmış rehber kitaplarına kanma canım, burası iyi görünmüyor, olmaz!”

“Burası çok pahalıdır, saçma, olmaz!”

“Bu dökülen yerde ne yiyeceğini sanıyorsun, olmaz!” “Üşüyorum, olmaz!”

“Çok sıcak, olmaz!”

“Ay, hiç içim ısınmadı buraya, olmaz!”

Sabahtan beri dolaşmaktan sersemleşmiş turistlerin akşamın o saatinde inanılmaz bir kalabalık oluşturduktan küçük bir meydanda durup arkasından Ayşe’ye baktım. Güzel, zarif ve nedense yabancı bir kadının karikatürü gibi göründü o anda bana.

Sanki tepesinde konuşma balonu vardı. Orada şöyle yazıyordu: “Anlamıyorsun canım, asıl baş başa romantik bir yemekten korkuyorum!”

Heykellerle süslü tarihi çeşmenin sularına elini uzatırken, ona bir daha baktım ve içimden “Ah Ayşe!” dedim; “hiç değilse korkularımız aynı!”

Birdenbire yalnızlık sardı benliğimi.

O an anladım ki, bazen yabancı bir şehirde sevdiğin kadınla baş başa kalmak uzay boşluğunda terkedilmeyi an durabiliyormuş.

Sarhoşluk belki bir süre geçiştirebilirdi bu hissi.

Ama dilin, sözlerin, sözcüklerin imdadımıza yetişmeyeceği belliydi.

Ayşe yanımızdan hızla geçen moped'teki neşeli çifte kıskançlıkla baktı.

Ben Ayşe'nin gözlerine baktım. Aklımdan geçenlere inanamayan bir yüzün gözleriydi.

Bu iki günü yine de atlatabilirdik. Gidilecek müzeler, uğranacak mağazalar vardı.

Ama döndükten sonra...

Zor olacak.

Uyuyan erkek görüntüsünden kadınların pek hoşlanmadıklarını bilecek kadar görmüş geçirmiş bir adamdı.

Ama bilirdi: Erkekler sevdikleri kadını uyurken izlemeyi severler...

Severler değil mi?

Peki, şimdi ne oluyordu ona?

Neden kaç gecedir ateşi birdenbire kırka fırlamış gibi uyanıp Merve'yi uyurken görmekten huzursuzlanıyordu?

Neden Merve'nin dudaklarının kenarında biriken salgıya eskisi gibi sevecenlikle bakamıyordu?

Neden dirseklerinin üzerinde doğruluyor, bir süre sanki Merve'nin alnında küçük bir ekran varmış gibi bakıp duruyordu?

Ve aklıma hep o uğursuz konuşma geliyordu.

Bir ay kadar önceydi. Merve telefonda bir arkadaşına gördüğü rüyayı anlatıyordu.

Ancak şu kadarını işitebilmişti.

“...Yanaklarımdan süzülen yağmur sularını parmakla rıyla siliyordu, sonra o sulan dudaklarına götürüyordu.

Sabah kendime gelemedim.”

Bunları anlattıktan sonra kıkırdayarak gülüşmüşlerdi,

* * *

Kalktı. Mutfağa gitti.

Işıklan yakmadan buzdolabındaki NO FROST yazısını seçmeye çalıştı. T harfini hizalayıp yakaladığı kolu kendine çekti.

Dolabın kapısı açıldı.

Süt mü? Cola mı?

Midesi süt diyordu, beyni cola...

Cola'yı seçti.

Önce soğuk kutuyu avcunda dolaştırdı, ardından alınına, şakaklarına sürdü.

Hiçbir derecenin saptayamadığı ateşini düşürürdü belki o keskin soğuk.

Kutuyu elinde döndürerek yatak odasına doğru yürüdü. Merve dizlerini kamına çekmişti. Uykusunun derinle rindeydi.

Koyu renkli ojelerine bakılırsa kadındı, fakat ellerini sağ yanağının altına sıkıştırma biçimine bakılırsa çocuktü o anda, misafirlikte yorgun düşüp uyuya kalmış bir çocuktü!..

Tam o anda mırıldandı, bir şeyler söyledi genç kadın. Tuhaf sesler çıkardı.

Ve adam atmaca gibi atladı yatağa, kulağını Merve'nin ağzına dayadı.

Tutkulu bir adam yapardı ancak bunu...

Uzun süreli bir ilişkinin bağlarını ikide bir çekip uzatmayı alışkanlık edinmiş bir adam ise "aman uyandırmayayım" deyip odadan sıvıştırdı.

Ama tutku tehlikelidir.

Tutku iki yanı keskin bıçaktır. Tutacak yeri de yoksa eğer bıçağın, bazen kanamayı göze almak gerekir...

En berbat özelliği nedir tutkunun?

Bağlandığınız kişinin, gücü elinde tutan taraf olduğunu bilirsiniz.

işte bu bilgi berbattır ve öfkeyi besler.

O da birdenbire öfkeye kapıldı!

Kendine öfkelenir gibiydi ama, iki eliyle Merve'yi kollarından tutup silkelirken anladı ne yaptığını...

Ve ancak birkaç dakika sonra fark etti nasıl bağırdığını, bütün evi nasıl inlettiğini...

“Rüyalarımı ver bana!” diye bağırmıştı Merve’yi sarsarak uyandırırken.

“Bana rüyalarımı veeer! Rüyalarımı istiyorum!”

Ne saçma.

Ne delice.

Nasıl umarsız ve umutsuz bir arzu...

Böyle düşünmeye başladığında iş işten geçmişti.

Genç kadın şoktan sıyrılmış, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Bir yandan da alçak sesle mırıldanıyordu; “manyaksın sen, manyak...”

* * *

Bu olaydan bir yıl kadar sonraydı, ilişkileri açta açta, kanırta kanırta sona erdi.

Merve doğup büyüdüğü şehre geri dönmüştü.

Aslında Merve’nin hep kaçmak, onun ise günün birinde sürekli orada yaşamak istediği o sahil şehrine...

Ayrılıktan birkaç ay sonra, iş yerine gelen postalar arasından kaim ve ağır bir zarf çıktı.

Merve göndermişti.

Heyecanla açtı zarfı, yırtar gibi.

Bez ciltli bir hatıra defteriydi.

Etiketindeki yazıyı görünce üşüdü, titremesini bir türlü durduramadı.

Etikette “Rüyalarım” yazıyordu.

Merve bu deftere rüyalarını kaydetmişti.

Kendine gelir gibi olduğunda hızla sayfaları çevirdi. Hangi tarihi, hangi rüyayı aradığını çok iyi biliyordu.

Buldu da...

Ve okudu.

“11. 05. 1997. Yağmur vardı. Sırılsıklamdım. Evden kaçır gibi üzerime bir şey almadan çıkmıştım. Arkamdan geldi. 'Seni korkuttum mu bebeğim' dedi, özür dileyerek.

Beni neden uyandırdın, dedim.

Uyurken beni terketmeden korkuyorum, dedi.

Yanaklarıma akan yağmurları parmaklarıyla sildi ve sonra dudaklarına götürdü parmaklarını.

Boynuna atıldım, sımsıkı sarıldım.

Seni seviyorum, diye fısıldadım kulağına.

O sırada uyandım, rüyaymış. Gerçekten daha gerçektir sanki.”

Kadınların fotoğrafla ilişkisi gariptir. Sever, sevişirler onlarla.

Fotoğraf karelerinin zamanı dondurduğuna inanmaz kadınlar. Tersine zamanın gizemli biçimde sonsuza kadar onlarda aktığına inanırlar...

Beni hep şaşırtmıştır kadınlardaki bu merak ve bağlılık...

Çünkü biz erkekler, iyi bilirim, fotoğraftan korkarız.

Tanıdık insanların fotoğrafları karşısında nasıl da güçsüzleşiriz! Hele kendi fotoğraflarımıza her göz atışımız bizi elden ayaktan düşürür...

Gözlerimizi yummaya çalışırız!

Çünkü dile getirilse skandal etkisi yaratacak gerçekler fotoğraflarda sakın ve kalıcı bir hayat sürer.

Ve kadınlar işte buna bayılırlar...

* * *

Esin otel odasında uzanmış önündeki fotoğrafa bakıyordu

Kalabalık bir topluluğu çerçevenin içine hapseden fotoğrafta hiç şaşmadan, hiç sektirmeden aradığını buldu.

Herkes bakışlarıyla objektife nişan alınmıştı.

Ama...

Esin'in kocaman gözleri projektöre dönüşmüş Mehmet'i arıyor, Mehmet de sanki kamaşmış gibi hafifçe kıstığı gözleriyle ona bakıyordu.

Bu fotoğraf seminere öğle yemeği için ara verildiğinde çekilmişti.

Esin uzaktan tanıyordu Mehmet'i...

Ama fotoğraftaki gözler Mehmet'i yakından tanımak istiyordu.

"Görme organı oldukları doğru da" dedi Esin kendi kendine, "şu gözler daha çok görünme organı!.. Nasıl da görünüyor gözlerimden içim dışım!"

Sonra içinden kahkaha atarak duşa girdi.

Suyun ıslığını ayarlarken karar verdi: Seminerin bitiş partisinde Mehmet'in yanından ayrılmayacaktı.

Öyle de yaptı.

Mehmet'teki bir şey ona çok çekici geliyordu fakat o "şey" in ne olduğunu bulamıyordu.

Bulmak için de gitgide daha çok sokuluyordu çekingen tavırlı bu adama.

Parti bitip herkes dağılmaya başladığında, Mehmet'le

Esin de otelin bahçesinde dolaşmaya çıktılar.

Böyle anlar arzuların apaçıklığına karşın çıldırtıcı biçimde karmaşıktır.

Üstelik cambazlık ister insandan bu anlar.

Sanki herkesin rahatça köprüden geçtiği yerde siz incecik bir telin üzerinden geçerek karşıya geçmek zorundasınızdır.

Gecenin kalan bölümünü nasıl geçirmek istediğine dair duygular Mehmet'i iyice saçmalamaya sürüklüyordu ki...

Esin birçok kadın gibi "damardan mesajcı" modeli seçti ve sordu: "Senin bir sevgilin vardı, yanlış hatırlamıyorsam. Ne oldu?"

Mehmet durup soluk aldı, sonra...

"Üç dört ay sonra evleneceğiz."

* * *

Yıllar geçti.

Esin'in aklının bir köşesinde, hayatının ise kıyısında hep var oldu Mehmet.

Garip, kütlesi hafif, fakat kalıcı bir çekimdi bu...

Bir gün Mehmet telefon ettiğinde, "Ah" dedi Esin, "şimdi fotoğraflara bakıyordum. Bizim seminerdeki fotoğrafımızı hatırlıyor musun."

Sesindeki titremeyi, gırtlığındaki tıkanmayı bastıranı yan Mehmet "Ya... Kaç yıl geçti? Dört galiba,

yok, beş..." derken, Esin bekletmeden soruyu yapıştırdı.

"Senin bir sevgilin vardı, ne oldu, ayrıldınız mı?"

Yanıt kesin, hızlı, alabildiğine kendiliğinden ve neredeyse gülünçtü: "Üç dört ay sonra evleneceğiz."

* * *

Kadınların ve erkeklerin dünyasının acılarıyla, hüznüyle dolu olduğu kadar fena halde gülünç bir yanı da var.

Hırt...

İnatçı...

Hattâ kimi zaman sersemce ve çoğu zaman da çocukça bir yanı var...

Yer çekimi gibi kalp çekimine de karşı koymak ne kadar zor!

Ne dersiniz, Mehmet'te neyi çekici bulduğunu anlamış mıdır Esin?

"Haksızlık bu!"

İş yerindeki tuvaletin aynasına bakarken Leyla, içindeki ses böyle fısıldadı.

Göz altlarında belirmeye başlayan kırışıklara baktı. Geçen zamanın egzotik ve hüznüyle sürmeler çekmeye başladığı göz kenarlarına baktı.

"Üniversiteden beri tanıdığın bir adamın yıllar sonra birdenbire seninle özel biçimde ilgilenmeye başlamasında tuhaf bir yan var" dedi kendi kendine; "bu neredeyse haksızlık! Bugüne kadar neredeydin Ahmet!"

Aynanın önündeki geniş mermere yaslandı.

Kısa bir baş dönmesi...

Ya da çok büyük, çok sarsıcı bir nabız atışı...

"Peki" dedi, aynadaki Leyla'nın gözlerinin içine dikerek gözlerini; "peki, senin bu haline ne demeli, Ahmet'le yemeğe çıkacaksınız diye için için sığmıyor."

Böyle içinden söylenmeyi sürdürürse sonuç belliydi.

Korkacaktı, cayacaktı belki.

Kendini birdenbire bakımsız veya yaşlı hissedecekti.

Sıkılacaktı...

Her şeyden ve biraz sonra yapacağı şeyden sıkılıyor.

Gidiş öyleydi.

Ama soğuk mermerin leğen kemiğine yaptığı baskı toparlanmasına yol açtı.

Bazen öyledir...

Buz gibi bir elin teması bize “ne oyalanıyorsun buralarda, haydi yoluna git” der ya... Mermer de aynı uyarıyı yaptı Leyla’ya.

Geçen zaman için, kaçırılan fırsatlar için hayıflanmak yerine gelen ânı ve fırsatı gösteren keskin bir uyarıydı mermerin yarattığı his.

Ahmet de bilmiyordu.

Şimdi, ne şimdisi, aylardır istiyordu Leyla’yı.

Ve neden böyle olduğunu bilmiyordu...

Geceleri uykularını neden Leyla’nın gülüşünün böldü i günü, neden kalçalarını sallayarak yürüyüşünün rüyalarına girdiğini, neden Leyla’nın kullandığı parfümün onda sarhoşluk yarattığını bilmiyordu, anlamıyordu. Ama merak ediyordu. Erkeklerin arzularım ve duygularım hiç sorgulamadan yaşadıkları sanılır çoğu zaman.

Yanlıştır bu, yalandır.

Gizlenmek için, güçsüz görünmemek için, paçayı kaptırmamak için erkeklerin kendileri hakkında uydurdukları bir yalandır bu ve kadınları inandırmışlardır bu yalana.

Hayır, sorguluyordu Ahmet.

Üniversite çağlarındayken kollarını kabadayılar gibi yelken yaparak yürümeyi seven; sınıflar arası futbol maçlarının ortasına dalıp topa sıkı bir şut çekmeye bayılan, cömert ve dalgacı Leyla’yı severdi.

Okulu bitirip bir işe kapağı atanın, kendini hayatın anlamını keşfetmiş saydığı dönemlerde de kopmadılar birbirlerinden. Arkadaştılar.

Evlenince uzaktan uzağa sürdü arkadaşlıkları, boşanınca da biraz daha yakın. Ama hepsi o kadar!

Yine de, kader denilen şey gariptir.

Çıkışı olmayan bir labirent gibidir bazen. Dönüp dolaşıp başladığın yere gelirsin.

Ahmet’le Leyla yeni bir iş, yepyeni ve capcanlı bir arkadaş çevresi içinde yeniden bir araya geldiler.

* * *

Restoranda, sırf heyecanım bir parça olsun dindirmek için (ki nasıl kızılıyordu kendine, 'koskoca adam nasıl böyle heyecanlanırdı!') tuvalete giden bu kez Ahmet oldu.

Ana yemekle, kahvetatlı servisinin arasında; yani arzunun apaçık ortaya döküleceği sahneden hemen önce tuvalete kaçtı!

Ve işte... Orada hatırladı...

Bütün arkadaşları Leyla'nın gülüşünü seviyordu.

(Oysa Ahmet bildi bileli Leyla öyle gülerdi.)

Arkadaş grubundaki erkekler Leyla yürürken ona arkasından bakmaya bayılıyorlardı.

(Leyla hep öyle yürürdü.)

Ve Leyla'ya parfümünün markasını sormuştu biraz önce... Ahmet'in ilk aşkının parfümüydü.

Başını soğuk fayansa dayadı bir süre.

Öylece kalakaldı.

Nasıl şeydi bu? (Leyla'nın kendi kendine "haksızlık" dediği şey!)

Leyla'yı birdenbire arzulamaya başlamasının nedeni başkalarıydı.

Başkalarının yarattığı arzu, kıskançlık ve rekabet dünyası...

Ama emindi; artık yalnız istemekle kalmıyor, seviyordu da Leyla'yı.

Hikaye burada bitiyor.

Benim notuma gelince... İsterseniz psikanalist Adam Phillips'in bir sözünü analım.

"Sevgili olmaya iki kişi yetmez. Üçüncü veya başkaları gerekir, iki kişiden, iyi dostluk çıkar."

"Saçmalık bu!"

"Yıllar sonra karşılaşmamız mı?"

"Hayır! Yıllar sonra böyle heyecan duymamız saçmalık. Sen de demin adımı söylerken yutkundun."

"Sahi mi?"

"Hııı..."

“Nesrin, biliyor musun? Onca zaman sonra gelen ilk karşılaşmalarda, biz erkekler, iki yoldan birini seçeriz. Birincisi, “kaldığımız yerden devam ediyormuşuz” gibi davranmaktır. Sanki bir kez sevgili olmuşsak hep sevgili kalacakmışız gibi... Bazen çok itici gelir kadınlara bu tutum. Ama erkeğin içindeki huzursuzluğu azaltır, kof da olsa o ilk dakikaların sıkıntısını kendine güvenerek atlatmasını sağlar.”

“Ee, ikincisi?”

“Böyle benim gibi yutkunup kalmaktır işte!” “Komiksin...”

“Hayır, unutmuşsun, hiç komik olamadım. Şimdi de huzursuzum. O yakışıklı delikanlıdan eser kalmış mı sence?”

“Bilmeyen de yirmi yıl filan geçtiğini sanacak. Gerçek ten komiksin! Zaman esas biz kadınları hırpalıyor... Gözlerime baksana. “Ceviz gibiler” derdin. Şimdi küçüldüler.”

“Sustuk ha!”

“Söyleyeyim mi?”

“Söyle.”

“Nesrin... Sıradan bir flört değildi bizimki. Seni seviyordum. Ama bu kadar güzel olduğunun farkında değildim. İnsan severken çok yaklaşıyor ve bakmayı unutuyor. Şimdi, yıllar sonra, birdenbire karşıma çıktın. Sana baktığımda çok güzel bir kadın görüyorum. Gözlerin çok güzel...”

“Susma sırası sende şimdi, değil mi?”

“Yalnız mısın?”

“Hayır! Çok kalabalığım. Çoluk çocuk!.. Sen?”

“Bir süredir bile isteye yalnızım. Kadınların altından zor kalkacağı işlere giriştim. Hem aile hem iş. Başardım. Ve şimdi biraz yalnız kalarak dinleniyorum diyebilirim.” “Ne yani? Açık söyle. Boşandın mı?”

“Evet, epey oluyor.”

“Kamım acıktı.”

“Üç saattir kahve içip duruyoruz, normal yani...” “Buradan kalkalım. Bildiğim bir yer var, yemeklerini

seviyorum. Orada konuşmaya devam ederiz... A, tırnaklarını uzatıyorsun! Hiç sevmezdin eskiden.”

“Ilı, hı... Artık belki de daha kadınca görünmek istiyorum.”

“Erkek ellerini çok beğenirdim, biliyor musun? Kavgacı ellerdi onlar...”

“Bilmez miyim? Herhalde bu yüzden sonra gidip pembe ojeli parmaklara gönlünü kaptırmıştın...”

“Üfff...”

* * *

(Garson küçük ekmek dilimleri dolu bir sepet ve içine balsamik sirke damlatılmış zeytinyağı kasesini masaya bırakıyor.)

Ben, Nesrin’in gözlerine bakıyorum. Gözbebeklerinin içine. Nesrin gözlerini kaçırıyor.

(Garson kadehleri dolduruyor.)

Eski sevgililer böyle bir durumda gözlerini kaçırırlar. En doğrusu bakmamaktır! Bakınca karşınızdaki gözlerin size hınzırca, bencilce, sinsice şu soruyu yönelttiğini görürsünüz: “Beni hâlâ seviyorsun, değil mi?”

Bu onay arayışı kimi zaman ardında korku ve bilgisizlik gizleyen bir kendini beğenmişlikten kaynaklanır, kimi zaman da kendine güvensizlikten...

Gücü makarnamda...

Çatalımı makarnama daldırıp uzatıyorum. Nesrin çatalı elimden almak yerine ağımy açıyor.

İşte bu... Harika!

Demek ki, bana hâlâ yakın, hâlâ sıcak... Belki hâlâ beni seviyor.

(Garson kül tablasını değiştiriyor.)

Yemekten sonra terasta kahve içmeye çıkıyoruz.

Nesrin demir parmaklıklara kadar ilerliyor. Yanma yaklaşıyorum.

Saçlarının kokusu çok hoşuma gidiyor. Zarif boynuna bakıyorum. Sonra ellerine...

Tam yanında durup parmaklığa sarılmış elini tutsam. Nesrin bana dönüp gülümsüyor.

Sevgiliği asla çağırıştıramayacak kadar sevimli bir gülümseyiş bu. “Bugün antidepresanımı almayı unutmuşum. Talih seni karşıma çıkardı” diyor.

“Ne demek bu?”

“Bak” diyor, “bugünden çok hoşnutum. Sanırım sen de öyle... Bana hâlâ çekici bir kadın olduğumu,

geçmişimin başlan aşığı yanlışı insan seçimleriyle dolu olmadığını hissettirdin. Sağol.”

Sonra yüzünü çevirip devam ediyor: “Bu kadarı bizi seviştirebilir... Ama yeniden sevgili yapamaz. Özlem çekmiş ve şimdi de o özlemin ateşini hissediyor olmalıydık. Değil mi?”

Yerden göğe kadar haklıydı.

Susuyorum...

“Ah canım, senin için ne yapabilirim?” Şaşkın şaşkın baktı Nesrin, sonra “Kahve yapar mısın?” diye yanıtladı.

“Dalga geçme... Sıkıntılı görünüyorsun. Hani o anlamda, elimden bir şey gelir mi” dedi Ahmet.

“Geldi bile işte!”

“Nasıl yani!”

“Uzun zamandır bana böyle bir sesle ‘canım’ filan dememiştin.”

Mutfığa gitti Ahmet. İçeri birkaç dolap açıp kapama sesi geldi, gönülsüzce yerlerinden kaldırılan fincanların sesleri yankılandı.

Sonra da seslendi Nesrin’e: “İyi de kahve kavanozu nerede kuzum!”

Güldü Nesrin, bu kez sevecenlikle, içtenlikle güldü.

* * *

Salondaki pencerenin önüne karşılıklı oturdular.

Ahmet’in annesinden kalan çay koltuklarında...

oturup şehrin üstüne akşamın alacakaranlığının çöküşünü seyrederek dinlenmenin hayalini kurardı...

Onu bitkin düşüren; kimi zaman lena haide baştan çıkartan; dalgalarıyla bir kıyıdan ötekine fırlatan dışarının bütün yükünü o pencerenin önünde geçen yarım saatin silip atacağını düşünürdü.

Hep hayalde kalırdı bunlar.

Posta kutusundan çıkan yeni faturalar, oğlanın okul dönüşü huysuzlukları, Ahmet’in aklım başından alan iş sorunları... Hepsi birden üzerine çullanırdı.

O saatten sonrası baştan aşağı programlanmış ve değişmez bir düzendi sanki!

Yemek öncesi ve yemek sonrası kayıtsızlık seanslarının arasına sıkıştırılmış öfke patlamaları, sevinç kırıntıları, teslimiyet ve isyan krizleri...

Ama bu akşam pencerenin önünde oturmuş kahvelerini içerlerken rutin bozulacaktı galiba, içindeki ses öyle diyordu Nesrin'e...

Dışındaki ses ise birdenbire şöyle dedi:

“Biz birbirimizi seviyor muyduk?”

“Saçmalama! Şimdi de seviyoruz.”

“Öyle değil” dedi Nesrin; “Bir arkadaşım bir keresinde ‘siz Romeo Jülyet gibisiniz’ demişti. Doğru muydu bu? Bunlan söylerken şu çay koltuklarınlın ne kadar demode

ve Ahmet’in annesinden kalmış olmalarının ne kadar boğucu olduğunu aklından geçirdi. (Yoksa bu koltuklara ne kadar hevesle oturursa otursun ardından gelen hayal kırıklığı ve keyifsizliğin gerisinde Ahmet’in annesinin hayaleti mi vardı? Başından sonuna aşklarına karşı çıkan ve yenilgiyi hiçbir zaman kabul etmeyen kayınvalidenin görünmez çivili koltuklan!..)

“Söyle, seviyor muydun beni gerçekten?”

“Evet” dedi Ahmet! Kendinden emin bir tavırla: “Aşkım için ölebilirdim!”

İçtendi Ahmet, yine de Nesrin’i koparıp götüren söz bu oldu.

“Ne komik! Demek aşkın için ölebilirdin! Ama hiç aşkın için yaşamayı düşündün mü daha sonra?”

Sustu Ahmet!

Onun “eyvah çattık, yine başlıyor” diyerek mi sustuğunu, yoksa gencecik yaşlarından beri süren birlikteliklerinin birdenbire muhasebesini yapmaya başladığından mı sustuğunu bilemedi Nesrin.

Çok uzun sürdü sessizlik...

Ahmet kendi kendine öfkeye kapıldı biraz. Ardından uyku bastırdı. Depresif kaçış uykularının o berbat ağırlığı çöktü üzerine. Uyanmak için son günlerde hoşuna giden bütün kadınları geçirdi gözünün önünden.

Nesrin’in kafası karışıkta. Aklından türlü şeyler, garip sorular geçiyordu. ...sevmek birbirinin yüzünü sevmekti...

İki insan birbirini sevince yüzle

birbirlerine dönüyor ve bakıyor, bakıyor, bakıyorlardı...

O yüzden gözleri birbirlerinden ötesini görmüyordu bir sûre.

Fakat birbirini sevmekle, birlikte yaşamak arasında ince ama yırtıcı, kanatıcı bir çizgi vardı.

Birbirini sevenler birbirlerine bakarken, birlikte yaşayanlar birlikte dünyaya bakmak zorundaydılar. Birlikte bir hayat kurmak, yüzünü hayata çevirmek demektir...

Orada çuvallanıyordu işte!

İnsan sevince, sevdiğiyle birlikte bir hayat da istiyor.

Yeşil panjurlu bir ev istiyor, bahçesinde hammelleri istiyor, istiyor, istiyor, istiyor...

Peki, kim sulayacak hammellerini, kim boyayacak panjurları?

Ve o şamata içinde ne zaman dönüp birbirlerinin yüzlerine bakacaklar?

Nesrin bütün bunları dile getirip anlatamayacağını biliyordu.

Yerinden kalktı. Gökyüzü iyice kararmıştı; şehir uzaktan neredeyse bir rafineriyi andırıyordu.

Fincanları sehpadan alırken Ahmet'e bakıp gözünü kırptı: "Senin uykun gelmiş şekerim, ben yemeği yapıncaya kadar şurada kestir istersen.

Sonbaharın ilk günleriydi... Nesrin'le Enis için bunun bir önemi yoktu. Yeşillerin sarıya döndüğünü, akşamların serinlemeye başladığını farkedecek halde değillerdi o sıralar.

Çünkü birbirlerini ve ilişkilerini sorgulamaya başlamışlardı. Gözleri başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Birlikte yaşamının en kritik aşamasına gelmişlerdi: Ya sırf yol aşkına bile devam edersin... Ya da "yol yakinken döneyim" istersin, fakat zordur...

* * *

Bir ilişkinin taraflarca sorgulanmaya başlaması gariptir.

Verilmiş sözlerden geri dönmek imkansızdır, çizer insanı. Yine de havaya mızımlık hakimdir, haşinlik değil...

Sorgulama, taraflardan birinin güç gösterisinden kaynaklanmıyorsa, mutlaka güçsüzlüktendir...

Yalvarmadır bu sorgulamalar...

Aşka dönüş için umutsuz ve umarsız çağrılardır.

Ancak unutmamalı ki, sorgu odasında çok kalan her

ilişki eninde sonunda "suç"u kabullenir.

Nesrin soruyor:

"Seviyor musun beni?"

Enis gülümsüyor, koltuk altları ve alnı terliyor, sonra kafasını sallıyor: “Evet!”

“Niçin?”

Alt dudağım aşağı doğru büküp “bilmem” diyor Enis...

İçinden şaşırıyor. Nesrin’i sevdiğinden emin. Bunu haykırmak isteyip de “erkeklere yakışmaz” diyerek sustuğu anlar da olmuştu geçmişte.

Ama şimdi sanki tam bitiş ipini göğüsleyecekken soluksuz kalıp düşmüş bir atlet gibi hissediyor kendini.

Müthiş bir bitkinlik.

“Beni seviyorsun, çünkü korkuyorsun” diyor Nesrin, gözleri hüznü...

“Benim olmadığım bir dünyada kendini çok yalnız, çok kimsesiz hisseceğinden korkuyorsun.”

“Ben de senin aşkının altında böyle bir korkunun var olduğunu düşünmüşümdür hep” diyor Enis. Hızlı davranıp Nesrin’in elinde tuttuğu silahın namlusunu çevirip ona yöneltmiş olmanın gücüyle bakıyor.

Nesrin “Evet, korkuyorum” diyor. “Ama yalnız kalmaktan değil, seni kaybedersem yerine daha iyi bir şey koyamamaktan korkuyorum. Pis bir korku, kabul! Hattâ çok bencilce.”

“Ohooo!” diyor Enis; “Bitmiş aramızdaki sevgi, baksana Sen böyle düşünüyorsan, biz hâlâ ne konuşuyoruz ki,”

Yüzüne bakıyor Nesrin’in. Yanaklarına, cılız kollarına, uysal ve çocuk ayaklarına bakıyor.

Nesrin “Gözlerin beni hâlâ sevdiğini söylüyor” diyor.

Enis o zaman gözlerini kaçırıyor.

Evdeler, salondaki geniş koltukta. Ekrandaki motosikletli kadın önündeki arabanın tamponuna çarpıp havaya yükseliyor. Tam havadayken kanatlan çıkmaya başlıyor ve kadın uçuyor...

Enis “bıktım bu saçmasapan filmlerden ya” diye söyleniyor.

“Ama benim hoşuma gidiyor.”

Enis dinlemiyor onu, uzaktan kumandaya dokunup kanal değiştiriyor.

Sevişen bir çift görünüyor.

Bu görüntü ikisini de huzursuzlandırıyor. Sanki hiç sevişmemişler ve bundan sonra da asla

sevişemeyeceklermiş gibi.

Nesrin yutkunuyor. Kendini toparlıyor. Eteğini çekiyor.

Alçak bir sesle, neredeyse belli belirsiz biçimde dökülüyor sözcükler dudaklarından: Önümüzdeki ay gidiyorum Kopenhag'a. Her şeyi ayarladım, merak etme!”

Şok!

Enis'ten “nasıl yani?” sorusu çıkıyor bir tek.

“Bursu kazandım. Sana söyleyecektim ama fırsat olmadı.”

* * *

İlkbaharın son günleri.

Hızla yağıp geçen bir sabah yağmurunun ardından Enis'in telefonu çalıyor.

Arayan Nesrin...

“Telefonlaşmayalı aylar oldu. Beni unuttun sandım” diyor.

“Oldu mu o kadar?”

Nesrin'den cevap: “Özledim seni.”

Suskunluk...

Tam Nesrin'in yokluğuna alışmışken... Olur mu bu?

“Biliyor musun?” diyor Nesrin; “Biz birbirimizi seviyorduk ama...”

“Ee?”

“Artık birbirimizi istemez olmuştuk.”

İçinden “doğruyu söylüyor” diye geçiriyor Enis. Nesrin devam ediyor: “Buradayken çok düşündüm. Acaba birim istemekle birini sevmek başka başka şeyler mi? Bu nasıl şey ya?..”

Ahize Enis'in ellerinden düştü düşecek.

Nesrinin sesi yankılanıyor: “Cumartesi dönüyor Bir yere kaybolma, olur mu canım!”

Acil servis çıkışında rapor tutmak için beni bekleyen polis memuruna aklımdan geçenleri aktaramazdım.

Bu dünyada sevginin kimi zaman çok haksızca paylaşıldığı gerçeği karşısındaki çaresizliğimizi nasıl anlatabilirdim ona...

Biraz önce görmüştüm Banu'yu.

Orasına burasına takılmış hortumlar arasından gözlerini gözlerime dikmiş; "Korkma" demişti; "bir şey yok! Gerçekten ayağım takıldı, aşağı uçtum!.."

Sonra hırıltılar içinde sormuştu: "İnanmıyorsun, değil mi?" Ben tam bir şeyler söylemeye çalışacaktım ki, kapının öte yanında bekleyen akrabalarını kastederek "Dışardakiler her şeyin farkındalar tabii" demişti.

"Neyin?"

Yanıt çok keskindi: "Seni çok sevdiğimin ve senin bunu hep anlamazdan geldiğinin... Bu sakarlığımı da ona yoracaklar. Sen de bana bu yüzden öyle kızacaksın ki, hayatındaki o hır hile kahroluyorum

Morarmış elini tuttum "Sus, ne olur" der gibi alacaktım avucumun içinde, fakat zaten mosmor olmuş parmaklarını daha çok acıtmaktan çekindim.

Arkamı dönüp sessizce çıktım odadan.

Ben de, Banu da biliyorduk: Kısa süre sonra hastanede çiçeklerle dolu teiniz bir odaya geçecek, orada şaşkın ziyaretçilerine başına gelen olayla ilgili zekice espriler yapıyor olacaktı.

Ve taburcu olduktan sonra da, hayata bıraktığı yerden, yeni sakarlıklarla devam edecekti.

Şimdi başa dönüp anlatmalıyım Banu'yu...

Banu'yu ve ablasını...

Onlarla bir tatil kasabasında tanışmıştım.

Attığımız ekmek parçalarına üşüşen küçük balıkların bulunduğu suyun yanbaşımda kahvaltımızı yapıyorduk. Kalabalık grubumuza Banu ve ablası da katılmıştı. Banu'nun ablasının güneşte rengi iyice açılmış gür saçları dikkatimi çekmişti.

(Michel Toumier "Saç arkadan bakılmak içindir" der. Ben hep yandan bakmayı tercih ettim: Saçlar ve kendinden emin bir burun...)

O ise konuşmaya başlayınca güzelleşenlerdendi. Konuştukça gözleri parlıyor, yanakları kızarıyordu...

Öğlene doğru, Banu, ablası ve ben, gruptan ayrılmıştık.

Aslında gruptaki erkeklerin hemen hepsi ablanın peşindeydi. (Seçimlerimizi kendi başımıza mı

belirliyoruz? Haydi canım, ne palavra!)

Ablası daha mı güzeldi Banu'dan? Belki...

Fakat ablasının asıl çekiciliği saçının telinden tırnağına kadar üzerinde “geçit yok” yazılı bir barikatı andırmasından geliyordu.

Aramıza girdikten birkaç dakika sonra bütün erkekler bu barikatı aşma arzusuyla birbirlerini kırıp dökmenin eşiğine gelmişlerdi.

(Gün gelir, kavga biter ve gerçeği öğrenir erkekler: En kolay teslim olan, serin çarşafın altına kayar gibi çarçabuk sokulan ve en hızlı ağlayan kadınlar da bu kadınlardır çoğu kez...)

Banu ise hoş vakit geçirmenin, güzel anların, sıcak dostlukların peşinde gözücüydü.

Sanki “kadın olma” hakkı ablasına verilmiş, Banu'ya da “ebedi çocukluğun” tadını çıkarmaktan başka şans kalmamıştı.

Sanki kader tek bir insanı ikiye bölüp aralarında pay laştırmıştı: Beden ablanın; zeki ve sevimli beyin de Banu'nun emrindeydi...

Maceramız o gün başladı.

Kahvaltı masasından kalkıp, uçümüz başbaşa zeytinliklerin arasındaki patikadan yel değirmenine doğru yürümeye başladığımızda...

Ve şöyle sürdü:

Banu'yu sevdim, ama hep ablasını istedim.

Banu'yu özledim, ama hep ablasının peşinde koştum.

Ablası sevgilim oldu, kardeşiyse dostum.

Sonunda ablasından kaçtım, kardeşinden kopamadım.

Yakıcı ve alabildiğine yalın gerçek buydu.

* * *

Meşin kılıfı sökülmüş, üzerindeki kurumuş kan lekeleriyle bir kenarda unutulmuş sedyeye oturduk polisle...

“Kim bilir ne alengirli bir hikaye dinleyeceğim şimdi” diyen gözlerle baktı bana. Elinde bir defter ve kapağı kayıp bir kalem tutuyordu.

“Yok bir şey!” dedim.

Sigaramı çıkartıp yakarken ekledim: “Kaza işte!.. Sadece kaza. Herkesin başına gelebilir!”

“Yaa” diye karşılık verdi, alaycı bir gülümsemeye; “Tabii, tabii!”

Sonra oturduğu yerden kalkarken sırtıma hafifçe dokundu: “Neyse dostum, geçmiş olsun!”

Bazen bizim aşk dediğimiz ilişkiler birinin hekim, ötekinin hasta; birinin şaman ötekinin cin çarpmış olduğu tuhaf karşılaşmalardır.

Kim demiş “hasta” gelinip iyileşilerek çıkılan yerler sadece hastaneler diye...

“Aşk yuvalarından da gün gelir “taburcu” oluruz.

Öyle durumlar vardır ki, ilk kahvaltıda başlar tedavi, son kahvaltıda biter...

* * *

Sabah mutfağa gitmek üzere yataktan kalktığında her şeyi anladığından emindi adam: Ebru hastaydı... Ebru yaralıydı... Ebru sakatlanmıştı!..

Çarşafa dolanmış Ebru’ya baktı. Doymuşlukla yorgunluk aynı bedende sarmaş dolaş olup uykuya dalmıştı.

Çok sevişmiş, fakat hiç okşanmamış bir ruhun izlerini gördü uykudaki bedende...

Su ısıtıcının düğmesine bastığı sırada yalnız bunları düşünmüyordu adam. Ağır ağır içinde aşka benzer bir duygunun uyandığını da kabullenmeye çalışıyordu.

Yirmi dakika sonra, kahvaltı masasında karşılıklı otururlarken Ebru’nun dudaklarının kenarına bulaşmış yumurta sarısını işaret parmağını uzatıp temizlerken...

Ve sonra parmağının ucundaki kabuklaşmış yumurta parçasını yalayıp Ebru’yu güldürürken...

Kesinlikle kabullendi bu duyguyu: Âşık olmuştu!

Âşık olmuştu adam; çünkü sanki yıllardır ilk kez gülen bir insanın berraklığıyla gülüyordu Ebru...

Bundan etkilenmemek imkansızdı.

Âşık olmuştu adam; çünkü Ebru ilk kez yürümeye başlar gibi kalkmıştı yataktan; tadını ilk kez alır gibi içmişti kahvesini; tabağındaki zeytinleri hayatında ilk kez görüyormuş gibi ağzına atmış, istirdiyeden inci çıkartır gibi çıkartmıştı çekirdeklerim...

Âşık olmuştu adam; çünkü Ebru konuşmaya başlamıştı... Bu harikaydı! Çünkü konuştuğça iyileşecek, konuştuğça yaraları kapanacaktı...

* * *

İlk kahvaltının üzerinden günler, haftalar, aylar geçti.

Her ilişkide nasıl geçerse zaman, öyle geçti...

İlk başlarda “Neden daha fazla birlikte olmuyoruz, olamıyoruz diye yakınıp durdular.

Daha doğrusu Ebru çok istedi bunu, adam zaman zaman kaçtı.

("Sız yatağmın başucunda durmadığınızda, koridordaki ayak seslerinizi işitmediğimde, koğuş çok soğuk, çok ürpertici oluyor doktor bey!" diye sızlanan bir hastayı andırıyordu Ebru... Ama bunu ancak dışardan bakanlar görebilirdi.)

Sonra...

Adam eve bağlanmaya başlayıp, Ebru’yla birlikte olmaya daha çok vakit ayırdığında, Ebru da “dışardaki hayat” a daha çok bağlanır olmuştu. (Ne garip ama ne kadar da bildiktir, değil mi?)

* * *

Bir gün kahvaltı masasını Ebru kurdu.

Adamı uyandıran Ebru oldu.

Bir pazar sabahıydı...

Su ısıtıcının düğmesine hoyratça bastı Ebru, tabakları atar gibi yerleştirdi masaya...

Adam uyukladığı için dikkat etmemişti ya, Ebru’nun yataktan kalkışı da, duş alışı da çok farklıydı...

Kendi kollarına bir uyuşturucu kurbanının kollarına bakar gibi bakmamıştı bu kez Ebru. Hafifçe çıkık kamını

sevmişti. Memelerini her zamanki gibi “acıarak” değil şehvetle gözden geçirmişti...

Buğulanmış aynada omuzlarına hayran hayran bakmıştı.

Kahvaltı boyunca Ebru’nun dergi karıştırıp kahvesini yudumlarırken aklından “aşk yuvası” sandıkları bu “kliniğin” dışındaki dünyayı geçirdiğini birdenbire fark etti adam.

Artık “dışarı” içerden daha çekiciydi.

Belliydi. Artık “iyileşmişti” Ebru.

Yani...

Adam anladı; aşklarının (siz bakış açınıza göre “ilişkilerinin” diyebilirsiniz,) sonu gelmişti.

Mum ışığında yenen yemeklerin, ekran karşısında geçen akşamların, gecenin bir vaktine

“sıġıştırılmıř” sevişmelerin anlatamadıġını, kahvaltılar anlatıyordu...

Adam hava durumu, maç sonuçları ve limana demirleyen tekneler dışında kalan konularda kimseyle konuşmaya yanaşmıyordu.

Garson kahvesini getirmekte biraz gecikse, nasıl huysuzlandıġım görmüştüm.

Benim gibi “yabancı biri”nin “ne işle uğrařtıġım” sorması kesin kızdırır onu diye düşünmüştüm. Kızmadı. “Bekliyorum” dedi sadece...

Kısık bir sesle.

Sakin biçimde ve biraz da “sen anlamazsın” dercesine... “Bekliyorum.”

* * *

Bunaltıcı sıcakların bittiġi günlerdi. Akşama doġru inen yaġmurlar çevredeki lokantalardan daġılan kızartma kokularını bastırmaya başlamıştı...

Küçük bir otelde kalıyordum.

Adam her sabah erkenden kalkıyor, tıraşını olup tiril tiril beyaz gömleġi ve krem rengi keten pantolonuyla otelin kafesinde, cam kenarındaki masaya oturuyordu. Hiç aksatmadan...

Önce kahvesini içiyordu; koyu ve sade kahvesini. Yanı başında getirilen suya dokunduġunu ise hiç görmemiştim.

Kahvesini bitirdikten sonra gümüş tabakasını çıkartıyor, içinden seçtiġi sigarayı ağır ağır dudaklarına götürüyor, bir süre yakmadan tutuyordu. Denize şöyle bir göz atıp sonra yakıyordu sigarasını. Ve bakıyordu, öylece bakıyordu etrafa...

Resepsiyondaki delikanlıdan öğrenmiştim: Kasabanın önde gelen ailelerinden adam, iki yıldır hiçbir iř yapmadan bu otelde kalıyordu; yaz, kış...

Dikkatini bir türlü otele gelen kadınların bacaklarından başka bir noktaya odaklamayı beceremeyen resepsiyondaki delikanlı, bu adamın otelde neden kaldıġını, günlerini neden böyle geçirdiġini hiç merak etmemişti.

Benim aldıġım yanıt da işte bu kadarcıktı: “Bekliyorum.”

* * *

Erkekler beklemezdi. Erkekler bekleyen deġil, bekleten olurlardı.

Fakat ya giden kadınsa ve erkek beklemeye durmuřsa...

Yanı basbayaġı âşıksa erkek...

O zaman ne oluyordu?

O anda anlamıştım.

Erkeğin omuzları çöküyor; elleri el, ayaklan ayak olmaktan çıkıyordu...

Ve dudaklarının kıyısına yerleşmiş o eğreti acı ifadesini görmek korkunçtu...

Bu, giden sevgilinin geride bıraktığı hayali ve irinli bir uçuktu sanki.

* * *

Havanın yağışlı olmadığı günlerde, ikindi vaktinde, limanı dik kesen ve turunç bahçelerine kadar uzanan yolda düzenli yürüyüşler yapıyordu adam.

Bir gün peşine takıldım.

Fark etti, hiç bozuntuya vermedi.

Yürüdükçe yürüdük.

Yanma yanaştığımda ağzımı açmama fırsat vermeden hışımla döndü ve “Zayıflık sanıyorsun, değil mi? Oysa beklemek dirençtir evlat!” dedi.

Ürperdim.

Devam etti: “Biliyor musun aslında hepimiz yanlış düşünüyorsunuz: Kadınlar beklemezler, evde kalırlar. Bekleyen erkeklerdir.”

Aklımdan geçenleri okuyordu sanki, lam o sırada bir evin önünde ortalığı kıvılcımlara boğan bir bileyciyle karşılaştık.

Adanı durdu ve uzun uzun bileycinin elindeki bıçağa baktı.

Tekrar yürümeye başladığında hiç başını çevirmeden sordu: “Tımarhanede nasıl direndir mesela, hiç düşündün mü? ilaç saatlerini sessizce bekleyerek...”

“Siz?” diye zorlukla bir soru çıktı ağzımdan.

“Yok” dedi, “biliorum, benim ilacım gelmeyecek!” Sonra sustu. Cebinden bir tespih çıkarttı, otele dönüş yolunda tek laf etmeden tespihini çevirdi durdu.

* * *

Tatilim bitmişti. Valizlerimi toparlayıp otelin karşısındaki pastaneye bir limonata içmek için girmiştim.

Pastanenin sahibi yanıma yaklaştı, “seninki yine yerini almış” dedi otelin penceresinden görünen

adımı işaret ederek.

“Derdi neymiş acaba?”

“Hiç sorma! Ona âşık olup buraya yerleşmeye kalkan tatilci bir kadını kavga edip bıçakladı bizimki. Birkaç oluyor. Görenlere bakılırsa, o sırada ‘anlaşana kaltak, sevmiyorum işte seni!’ diye bağıryormuş. Kadın mahkemede affetmiş onu, ama bir daha ortalıkta gözükmemiş. Ne iş ya, değil mi? Kadın gelir diye bekliyor şimdi.” Limonata boğazıma yapışıp kalmıştı.

İçimde bir yerlerde kopan fırtınanın uğultuları kulaklarımı tırmalıyordu.

Bir arkadaşımın sık tekrarladığı bir sözü hatırladım: Aşk, kaybın şuurudur...

İçimden bile olsa, “İnanmıyorum!” diye bağırmasını beceremem.

Öyle donup kalmayı da bilmem...

Üzerinde iri harflerle “Hotel des Etrangeres” yazılı tabelanın altındaki kaldırımında öyle donup kalmayı isterdim tabii...

Karşıya geçip Serap’ın yanına koşmak yerine, gecenin karanlığında kaybolmayı isterdim...

* * *

Yıllar önceydi.

Serapla birbirimize âşıktık.

Başkalarını teker teker çevremizden uzaklaştıran anti sosyal yaşantımız gün gelmiş, bizi öldürmeye başlamıştı.

Sancılar içinde, yavaş yavaş birbirimizden kopmaya başladığımız dönemdi. Bir stadyum konserinde, onca şamata içinde, sanki şarkının sözlerini tekrarlar gibi fısıldamıştı kulağıma: “Uçağım yarın kalkıyor!”

Çok şey söyleyebilirdim. Nasıl yaptım, anlatması ,

1 zor

ama sustum, boyun eğdim.

Çünkü bizi uzaklaştıran şey aşkıımızdı.

Bilen bilir; birbirinin gözlerine bakamayacak kadar yakınlaşan çiftlerin içini kemirir durur uzak mesafelere duydukları hasret!

* * *

Şimdi, yaşlıların yüksek ağaçların gölgesinde dev bilyelerle oynayarak “ikinci çocukluk” çağlarının tadını çıkardıkları, gençlerin güzel tembelliklerle hızlı çılgınlıklar arasında salınıp durdukları bu Akdeniz kasabasında ne aradığımı sormayın!

Cuma akşamının kalabalığında, Arap gençleriyle kuzeyden gelen uzun bacaklı sarışın kızların tek gecelik arkadaşlıklar kurma mekanı olmasıyla ünlü Che Bar’ın yanındaki sandviççilerin önünde gördüm onu. Serap’tı... Olmayacak şeydi!

Dedim ya, kaldırımda donup kalmadım.

Arkasından kararlı adımlarla sokuldum.

İnsan nasıl bıraktığı yerden devam ediyormuş gibi oluyor!..

Nasıl aynı parfümü arıyor insan, nasıl o kokuya doğru yıllar öncesindeki gibi çekilebiliyor!

Gırtlığını hafifçe zorlayıp, dudaklarını öne çıkartarak “gazeuse” dediğinde iyice emin oldum; san saçların ardındaki yüz Serap’a aitti.

Omuzlarından tutup çevirince, ilk olarak çocukluğunda karıştığı bir sokak kavgasından kalma yamuk burnunu, sonra da mavisini bana hep Ege’yi hatırlatan gözlerini gördüm.

Kısa bir çığlık attı: “Aman Allahım!”

* * *

Saatlerce gezdik kasabanın sokaklarında.

Gecenin nemiyle sıırılsıklam olmuş plaj şezlonglarına uzandık.

Uzaktaki, sinema festivaliyle ünlü şehrin üzerinde patlayan havai fişekleri seyrettik. Ara sıra birbirini bulup sınımsıkı tutan ellerimiz yanıp tutuşuyordu!

Ve durmadan konuştuk, anlattık.

Mektuplaşmalarımızın solup tükenişinde kimin daha “suçlu” olduğu konusunda bir türlü uzlaşamadık!

Senegal işi ahşap oymaların satıldığı bir tezgahın önündeydik ki, Serap birdenbire dönüp “Hâlâ âşık mıyız birbirimize?” diye sordu.

Garip şey, sanki karaciğerimin orada bir yırtık açıldı. Sonra yırtık büyüdü, bütün kamım yarıldı gibi geldi bana... Kalbime kadar geldi acı...

Biliyorduk; birbirimizden geride kalan boşluğu kimse dolduramamıştı.

* * *

Arabasını park ettiği sokağa geldiğimizde ikimiz de fark ettik ki, bir başka “boşluk” daha var...

Sarılmıştık. Ama ellerim sanki gövdesinin içinden geçiyordu.

Belini kavradığımda; kollarımın arasında yoktu sanki.

Dudakları hava kabarcığı gibiydi.

Aynı şeyleri o da yaşadı. Öyle sanıyorum.

Oradan ve birbimizden hızla uzaklaşmaktan başka çare yoktu.

Bu hissi tekrar tekrar denemek dayanılabilecek bir şey değildi.

O kasabanın içlerine, ben otoyola doğru gittim.

Sımsıkı kavradım direksiyonu.

Koltuğa gömüldüm. Gaza bastım, bastım, bastım...

Beni durduran motosikletli polisler asla bilemeyecekler ki, o günden beri saatte 90 kilometreyi hiç geçmedim.

O günden beri usluym, sessizim.

Sadece kimi zamanlar rüyamda yüksek bir viyadükten “masmavi bir boşluğa” düştüğümü görüyorum...

Kontağı kapattım.

Benzin kokusu genzimi dolaştı, beynimi tatlı tatlı kaşdı...

“Dolduralım mı abi?”

“Doldur.”

Yeşil tulumlu adamın eli pompadaydı ama uykuya aç gözleri gecenin karanlığında bir noktayı arıyordu.

Tam soracakken fark ettim, anayolu ikiye ayıran şeritlerin tam ortasında duran bir çift porselen mavisi gözü...

“Arabanın biri vurdu, gitti” dedi pompacı. “Beli kırılmış, sadece kafası oynuyor. Gitme! Şimdi bir kamyon bitirir işini. Gariban daha fazla acı çekmez.”

Ayla konuşmayı iştince arabadan dışarı fırladı.

O sırada hızla geçen bir kamyonun sert rüzgarı sarstı bizi.

Birden karanlığın ortasındaki mavi gözlere doğru koşmaya başladı Ayla.

Benzin istasyonunun girişindeki çakıllara basarken bileği burkular gibi oldu, aldırmadı.

Aynı şehre gidiyorduk Ayla'yla. Birkaç yıldır tanışıyorduk. Uzun gece yolculuğunda birbirimize iyi yol arkadaşı oluruz, diye düşünmüştük.

Ayla'nın arkasından gittim.

Kedinin yanma bir sıçrayışta ulaştı.

Arkasından da ben.

Uzaktan parlayan mavi gözler, yakından öylesine soluktular ki! Birkaç dakika sonra gri renkli buz parçacıklarla mna dönüşecekleri kesindi...

Kafası, yere yapışmış gövdesine takılı bir top gibiydi.

Ayla günün birinde aklıma gelirse yüreğini parçalayacak bir hareketle kafasını sevdi kediciğin. Uzun uzun okşadı hattâ...

Talihsiz bir yavru kedi, Ayla ve ben...

Geniş asfaltın tam ortasında öyle çaresiz, duruyorduk.

Hani insan en uygunsuz anda, en ilgisiz yerde içinden geçirir ya; "onu sevebilirim, sevmeye başlıyorum" diye...

Hayır, tam böyle bir söz geçmedi aklımdan. Ama ona benzer bir söz; sözcüklerini ayırt edemediğim bir söz geç

ti, buna eminim!

Çünkü Ayla'nın ellerini gördüm; ellerini ilk o an fark ettim.

Sımsıkı kavranmak, sımsıkı kavramak; korunmak, korumak; sevmek, sevmek isteyen ellerdi...

Hemen ellerine sarılabılırdim ama başka bir şey yaptım.

Ayla'yı kenara itip kedinin gövdesini avuçlarıma içine aldım.

Hayvanın tüyleri, iç organları, kanı, salyası... Hepsi birbirine karışıp bir hayat vuruşunu oluşturdular, hissettim...

Bir kez... Bir kez daha... Ve son kez vurdu hayat avuçlarıma içinde.

Yolun kenarındaki hendeğin içine minik gövdesini bıraktığımda, başı çoktan düşmüş, gözleri çoktan donmuştu.

Arkamı döndüm. Ayla dimdik durmuş bana bakıyordu, gözleri yaşlıydı...

Sonra arabaya binip yola koyulduk.

Gideceğimiz şehre vardığımızda, kısa, ürkek, ama dudaklarımızı yakan bir öpücükle “hoşçakal” dedik birbirimize.

O günden beri daha sık buluşuyoruz Ayla yla, bazen yemeğe çıkıyoruz.

Yemeğin sonuna doğru, her seferinde suskunluk çöküyor üstümüze.

Hissediyoruz ki, bizim için o gün, o benzin istasyonunda zaman donup kaldı sanki...

Hissediyoruz ki, o günden beri dostlukla sevgililik arasında bir yerde, başlamakla bitirmek arasında bir yerde asılı kaldık...

Bir ihtimalin salıncağında...

“Dur... Eteğin sökülmüş!” Bir davete gitmek üzere onu almaya gelmişim. Ve tam kapıdan çıkıyorduk ki...

Uçuk mavi parlak kumaştan eteğinin bir yanının aşağı doğru sarktığını fark etmişim.

O, aynaya son kez bakıp gür saçlarını savurduğu anda eğilip baktı eteğine.

“Hay Allah! Amma da uydurukmuş dikişleri.”

* * *

Ben çok genç bir adamdım, o çok genç görünen bir kadın.

Dostluğun eşiğinde takılıp kalmıştık. Bir türlü ilerleyemiyorduk. Çünkü ben dostlukların değerini bilemeyecek kadar başıboş bir çağımı yaşıyordum.

Ona gelince...

Her davranışı dostluğa açılan ama sadece aşka inanan kadınlardandı.

Kapıdan geri döndük.

Salonundaki hiç hoşuma gitmeyen İskandinav tipi çay koltuklarından birine bıraktım kendimi.

Perdeler kapalıydı. Vanilya rengi duvarlar, tavandan sarkan gülünç avizenin ışığında griye çalıyordu.

Bilmiyorum, bu eşyalar ve ışıktan mı yoksa geç kalacağımız düşüncesinden mi, sıkılmaya başlamıştım...

Acaba “huysuz çocuk” rolüme bürünsem işini çabuk bitirir miydi? Ben halının üzerine atılmış moda dergilerine bakarken, o elinde bir dikiş kutusuyla gelip tam karşıma oturdu.

Rahattı, hiç acelesi yoktu. Sepetin içinden iplik ve iğne çıkardı. Bir çırpıda ipliği iğneden geçirdi. Büyüleyici bir ustalıktı bu bana göre! Bacak bacak üstüne attı ve eteğinin sökük kısmını yukarı çevirip dikmeye başladı.

Hipnoz...

Bir tür hipnozdu bu.

Öyle kalakalmıştım.

insanın hareketleri nasıl hem böylesine tül uçuculuğunda hem de bu kadar kaim çizgili ve kararlı olabilirdi?..

iğneyi kumaşın kaygan dokusuna sokup çıkararak beyaz, uzun parmaklarına baktım. Kumaşın parıltısıyla kıyaslandığında çok solgun kalan tenine baktım.

Baktım... Baktım...

Tam o sırada bir şarkıyı mırıldanır gibi “selülitlerim ne fena değil mi?” diye sordu.

Ve devam etti: “Bu yaşta daha erken değil mi sence?.. Çok bozuluyorum.”

“Selülitin yaşla ilgisi yok” türünden bilgiçlikler tasladım ama daldığım derinlikten çıkamadım.

Orada... O koltuğun üzerinde “ölümsüz kadınlığın” cisimlenişiyle karşılaşmıştım. Bir mucizeydi bu.

* * *

Gittik o davete...

Masanın öteki ucundan, kalabalıkların arasından bana “iyi misin, mutlu musun?” diye soran gözleri hayatımızda yeni bir kapı açıldığının işaretleriydi.

Benim gözlerim ise zamklıydı artık, onunkilere yapışmıştı.

Birkaç haftayı eller arkada saklanırken, gövdelerin birbirlerine iştahla uzatıldığı tehlikeli bir dansın acemi dans çılan gibi geçirdik.

Birbirimizin çevresinde döndük durduk...

Göğüslerimiz çarpıştı, bacaklarımız birbirine dolandı, başlarımızı sertçe yana çevirirken kollarımızın

içindeki güç heyecandan boşaldı. Ağır bir danstı...

Ve sonumla “aşka benzer” bir ilişkimiz oldu, Öyledir, bazı ilişkiler sadece benzer; aşka benzer...

Sonra bekleme dönemi geldi çattı...

Önceleri ilişkimizin bittiğine tam olarak karar verme anım beklediğimi sandım.

Hani o sessiz çekişmenin sıkıntısı sandım içimdeki duyguyu: “Ayrılığa sen karar ver; hayır, sen karar ver” bekleyişi iniydi bu?

Yoksa arzunun yerini alışkanlığın; şehvetin yerini sevecenliğin almasını mı bekledim onca zaman?

Hayır, hayır! Beklediğim şey “ilk an”ın, beni ona bağlayan mucize tablosunun tekrar etmesiydi...

Bir çocuk gibi bekledim, hayal ettim ki, yine kapıdan çıkarken orasına burasına bakayım. Bir kusur olsun, bir sökül, belki bir yırtık... O “yırtığın” içinden bir şey beni çekip alsın, o güne geri götürsün.

Ama olmadı, aynı manzara, aynı heyecan bir daha tekrarlanmadı.

Anladım: Birçok ilişki “ilk manzara”nın tekrarlanacağı umuduyla başlayıp sürüyor.

Umut işte!

Ama bir gün umut da bitiyor, ilişki de...

Başkaları bin çeşit gerekçe sıraladılar ayrılığımız hakkında: Yaş farkı, kültür farkı, şu bu...

Oysa ben gerçeği biliyordum.

Artık siz de biliyorsunuz!

Leyla’yı orada bıraktım. Şarkı olup çıkmış kin nöbetlerinin revaçta olduğu; herkesin birbirine şen şakrak bir edayla “ihanet borçlarını” hatırlattığı barlar ve kimsenin denize girmeyi düşünmediği “beach’ler kasabasında...

Günün solduğu, gökyüzünün hafifçe leylak rengine dönüştüğü saatte yola çıkmak üzere arabama attım kendimi.

Farları yaktım.

Şöyle bir durup zeytin ağaçlarının arasından kıvrılarak uzanan yola baktım.

Seviyorum, dedim içimden, bu yolu çok seviyorum.

Ama her “seviyorum” deyişimde içimden dilimi tutar gibi zihnimi tutmaya çalıştım...

Leyla’yı sevdiğimi, çok sevdiğimi söylememek için dilimi, aklımı, kalbimi avuçlarımın içinde sıktım

sanki...

Bir kez söylersem geri alamam diye korktuğum için...

Sonra gaza bastım.

Kışın, kamyonların delik deşik ettiği yoldaki şu keskin virajı da döneyim, biliyorum ki itiraf edeceğim: Leyla'yı çok seviyorum.

Neden kaçır gibi uzaklaşıyordum oradan?

Çünkü ertesi sabah aynı yatakta uyandığımızda, bitmek tükenmek bilmeyen çatışmalarımıza, boğucu sessizliklerimize rağmen onu hâlâ sevdiğimi fark etmem öfkeliendirecekti beni. (Uyumsuz gerçek herkesi öfkeliendirir!)

Ya da korkunç bir burukluk yerleşecekti içime, kalsaydım.

Belki o da değil de, öldürücü bir kayıtsızlık saracaktı ruhumu, ki en beteridir.

Ama gazlayıp uzaklaşırsam oradan, sevgim bir "öykü"ye dönüşür, ayrılık tahammül edilir hale gelirdi...

Nasıl olsa bir kez yola düştüm mü, ruhumda büyüyecek olan "boşluk"la kimse baş edemezdi. Leyla'ya duyduğum özlem bile...

* * *

Bu yüzden bıraktım Leyla'yı, orada...

Üzerinde san bikinisi ve güneşten kavrulmuş teniyle, öylece bıraktım, otel odasına gidiyormuş, üstümü degiştirecekmişim gibi... Yanağına bıraktığım öpücük buz gibiydi, içim kavruluyordu.

Leyla'nın yeşil gözlerindeki keskin çığlık da donup kalmıştı.

Ama asıl kahredici olan, daha park yerinde arabamın anahtarlarını ararken kulağıma kadar ulaşan kahkahasıydı! Ne hızlı, ne güçlü, nasıl kadınsı bir direnişti bu.

Bir dakika...

Karşıdan karşıya geçmeye çalışan şu şişman kirpinin yanından kazasız geçeyim asıl olanı itiraf edeceğim.

Şunu...

Yolumuza çıkıp bizi ikide bir sarsan aşkın acılan değil...

Aşkın hazları, sevinçleri ayrı düşürüyor âşıkları...

Ve hepsi aynı kapıya çıkıyor: Kapıya...

* * *

Her zaman mola verdiğim “dinlenme tesisi”nde durdum. Bir kahve içmeliydim. Bütün hücrelerim “kahve” diye bağıırıyordu.

Otobüs kalabalığı vardı tesiste. Erkeklerin gözleri uykulu kadınlarda, kadınların uykulu gözleri öteki kadınlardaydı.

Masalardan birinde, bir grup genç dikkatimi çekti. Sarışın bir oğlan durmadan konuşuyor, yanındaki arkadaşı ise ona “konuş bakalım, yarına anlatacak tek bir fıkran bile kalmayacak oğlum” der gibi bakıyordu.

Biraz ilerimdeki masada incecik hırkasına sarınmış, kalın kara gözlüklerini hiç çıkarmamacasına yüzüne yerleştirdiği belli yalnız bir kadın oturuyordu. Beyaz baldırları ve kollarındaki morluklar gözüme çarptı. Darbe izleri mi, yoksa bir hastalığın belirtileri mi?

Arkamı döndüm. Leyla'nın sevdiği peynirlerin satıldığı bölümüne baktım mağazanın. Şimdi kendime peynir alsam, boğazımdan geçmezdi, Leyla'ya alsam saçma olurdu.

Birden uyku bastırdı.

Müthiş bir sıcaklık sardı bedenimi.

Başım masaya düştü.

* * *

Rüya gibi bir şey...

Kendimi görüyorum. Ergenlik halim mi ne, öyle.

Kızgınım. Kaşlarım çatık.

Bir odadayım. Galiba annem babam var yanımda. Belli belirsiz...

Bir de Leyla. O da yeniyetmelik haliyle. Ne anyorsa orada, rüya işte!

Eşyalar toplanmış, denkler yapılmış, taşmıyoruz.

Ben sürekli mırıldanıyorum: “Hiçbir yere gitmek istemiyorum! Gitmek istemiyorum Ben hep burada kalmak istiyorum!”

Gülerek sordu Seda; “Çocukluk yıllarında buradan nasıl görüdüğünü sana hiç anlatmadım değil mi?” Başımı “Hayır” anlamında salladım.

“Bisikletini dalgakıranın en ucuna götürüp yere bırakır, sonra kıyıdan denizin dibini gözlerdin. Saatlerce... Hatırlıyor musun?”

Burnunu pencerenin camına dayamış, hüzünlü yeşil gözlerini kısmış dalgakırana bakıyordu.

“Balıklara mı bakıyordum acaba?”

“Artık balık malık yok” dedi, “martılara baksana, şehrin içlerine, çöplüklere çekildiler.”

Seda yıllarca o pencereden çevreyi seyretmişti.

Lodoslu günleri severdi, dalgaların kıyıdaki kaya parçalarını aşır, yürüyüş parkuruna kadar ulaşmasını, geride kalan köpüklerin beton zeminde yavaş yavaş çözülmesini seyrederdi.

Ama en çok dalgakırana gelen sevgililere bakmayı sevmiştir.

Bir dakika...

124

Anlatmaya baştan başlamalıyım.

* * *

Çevresi yemyeşil çimle çevrili iki katlı evin üstündeki geniş balkona bakan pencereyi fark etmem için delikanlılık çağına gelmem gerekmişti.

Daha doğrusu mahalle arkadaşlarımla birlikte penceredeki kadını, Seda’yı fark etmiştik.

Hüzünlü gözleri, kemikli zarif yüz hatları, incecik elleri ve sabahtan akşama orada, o pencerenin ardındaki tuhaf duruşu dikkatimizi çekmişti.

Önce merakımızı kışkırtmıştı bu.

Biz aşağıdaki yaramazlardık, o ise yukarıdaki gizemdi...

Aramızdaki bu keskin uçurum neredeyse muzırlaştırmıştı bizi, onu taciz edecek hokkabazlıklar yapmaya itmişti.

Ne pahasına olursa olsun pencerenin ardındaki o kadınla tanışmaya kararlıydık. Sırrını çözecektik.

İddialaştık kendi aramızda.

Cesaret istiyordu bu iş. Birisi gidip kapısını çalacak ve sırrını öğrenecekti.

Bu cesareti gösterenin ben olduğuma hâlâ inanmam.

Önce bahçe kapısının eşiğinde durup pencereye bakmış ve küstahça “geliyorum” anlamında bir el

işareti yapmış. kalbim yerinden çıkarcasına atarken, ter içinde zilini çalmışım.

Yaşlıca bir kadın beni içeri aldı. Üst kata çıkardı, Loş salona soktu. Pencerenin orada, gözümü kamaştırın ışığın arasından silüetini zar zor seçebilmişim ki, “Yeşilçam filmi gibi, değil mi?” diyen sesini duydum.

Kahkahası beni irkiltmişti ki, tam o sırada tekerlekli sandalyeyi gördüğümde donup kaldım.

“Bu işe kalkışacak en son kişi sen olmalıydın” demişti. “Yırtık olmadığını biliyorum. Üstelik sürprizlere hazırlıklı bir çocuk gibi de görünmüyorsun.”

Sevmek biraz da gözaltında tutmaktır. O bizi hep gözaltında tutmuştu.

Sevmişti uzaktan uzağa ve iyi tanıyordu bizi.

Zorlukla yutkundum: “Balkona çıkıp arkadaşlara kendimi göstermeliyim”. Sonra boğulur gibi bir sesle “Siz çıkmayabilirsiniz” dedim.

Balkona çıktım. Aşağıya el salladığımda kopan alkış ve çığlıkların hain şehvetinden nasıl utandığımı hiç unutamam.

Balkondan içeri doğru nasıl süzüldüğümü, kapıdan kaçır gibi nasıl dışarı fırladığımı, dalgakırana haftalarca uğramadığımı da anlatmama bilmem gerek var mı?

Seda’nın evine bir kez daha ve sonra defalarca gitmem için benim yirmilerime, onun otuzlarına gelmesi gerekti.

Kader, dedikleri bu herhalde...

Pencereden birlikte bakacak çok zamanımız oldu. Bakmanın “yaşamak” olduğunu onunla öğrendim.

İnsanların gündelik hayatta baktığını sanarak ama gerçekte hiç bakmadan yaşadıklarını ondan öğrendim.

Bakmanın düşünmek olduğunu, sevmek olduğunu onunla öğrendim.

* * *

Evet... Sıra geldi öykünün sonuna, yani size burada her şeyi anlatmama yol açan güne geri dönmeye geldi sıra.

Yardımcıları içerde valizleri toplarken uçağa yetişemeyeceklerinden korkuyorlardı. Seda evdeki telaşa hiç aldırmadan usulca yanıma sokuldu ve evin anahtarlarını avucuma bıraktı.

Kulağıma uzanıp fısıldadı: “Müteahhit yıkım için önümüzdeki hafta gelecek.”

Ne demek istediğini anlamışım. Öyle yaptım.

Bomboş evde iki battaniyeyi üst üste yayıp pencerenin kıyısında üç gün yattım.

Gündüzleri dalgakıranın oraya yapılan dev kolektör inşaatım, geceleri şehrin ışıklarını ve en çok da hayatı, hayatlarımızı seyrettim.

Her sev bir kafede olup bitti.

^j

Duvarları 50'lerin Avrupa'sından siyah beyaz fotoğraflarla süslü bu mekana, hayata yeniden doğar gibi girdi adam.

Hep öyle girerdi...

Demir kapıyı zorlanarak iter; o sırada pişmanlık geçirir, ama geri dönmek için çok geç olduğunu fark eder di.

Kafede oturanların bakışları anasından yeni çıkmış bir bebeğin kışına indirilen şaplağı andırırdı: Ağlamayı kes, yaşamaya bak!

O gün de hemen kafenin en uç köşesindeki masaya bir bakış fırlattı.

En uç masa genellikle boş olurdu.

Ama bu kez genç bir kadın vardı o masada.

Adam başka bir yere geçti ama aklı kadında kaldı.

Kendi halinde bir güzelliği vardı genç kadının. Belki de güçlü bir ışıktı bu. Kafenin loşluğuyla hiç uyuşmayan bir aydınlıktı...

“Acaba bu yüzden mi öteki masalarda oturanlar ona

sırtlarını dönmüşler?” diye geçirdi içinden adam.

Çünkü varı uyku halinde yaşayanlar durup dururken hürlerinin kamaşmasını istemezlerdi.

Kalenin müdavimlerini ya bir dedikodunun dillendirilmesi anlardı. Ya da aralarına yeni katılan birini baştan çıkarma hevesiyle birbirleriyle yarışmaya kalkışarak canlanırlardı...

Her şey akışkandı bu ortamda; kahve, martini, şarap,

Şehvet de iffet de; nefret de aşk da; her şey sözlerin akışında başlayıp bitiyordu.

O yüzden hayatın can sıkıcı katılığından ne zaman kaçmak istese adam, kafenin sıvı ortamına sığıyordu...

Genç kadınsa kimseden bir şey talep etmeden, gözleri bir yere takılmadan, sadece bakıyordu.

Dupduru biçimde...

Bir ara tuvalete gitmek için yolu tıkayan masalara tutunarak zarif ama neşeli adımlarla geçti mekanın ortasından.

Geri dönüşünde adama sanki genç kadının başı dönü yormuş gibi geldi.

Kafenin müzik setinde kırılğan bir şarkıcının albümü dönüyordu: “Gecenin en karanlık saatlerinde/Hani bütün âlem derin uykudayken/Ben mumlarımı yakar anılarıma dalarım” diyordu şarkıcı.

Birden karar verdi adam.

Verinden kalktı.

Delikanlı çağından beri yapmadığı bir şeydi bu. Gitti, genç kadının masasına, tam karşısına olurdu.

Ve o anda bakışındaki ışığın içini ısıttığını hissetti. “Merhaba” filan diyerek sıradan biçimde başlamak istedi adam. Olmadı. Sanki dili tutuldu!

Genç kadın gülümsedi. Ne alaycılık ne de çekingenlik taşıyordu bu gülümseme.

Sanki gülümseyerek nesnelere yerli yerine yerleştiriyor; gülümseyerek düşünüyordu.

Ağzının iki yana doğru hafifçe gerilerek açılışı adamın çok hoşuna gitmişti.

Ve gözleri...

Adamın ağzından zorlukla “gözleriniz” sözü çıktı.

Arkası gelmiyordu bir türlü. “Çok etkileyici” diyecekti belki; “çok güzel” diyecekti. Belki de başka bir şey...

Kadın kedi gibi mırıldandı: “Evet! Görmüyorum!”

* * *

Bu öykünün sonrası kahramanlarından başkasını ilgilendirmez.

Sadece adamın o anda aklından geçirdiklerini yazmalıyım.

İlk aklınıza gelebilecek olan şey adam için o sırada geçerli değildi. Yani şaşkınlığına teslim olmadı. Sarsılmadı... “Tamam!” dedi adam; “tamam işte! Kadını buldum. Çünkü ona kendi gözlerimi vereceğim. Hep yanında olacağım; dünyaya benim gözlerimle bakacak!”

Cam çok sıkılanlardandı adam. Artık katlanamayacak kadar cam sıkıldığında, insan aradığı serüveni bulduğunu sanır. Ona da öyle olmuştu.

Sonra...

Aşk biraz inatçılık, biraz da engel tanımayı değil midir?

Ve...

İnsan severken geleceği düşünür, alttan alta kendine bir gelecek kurar.

Ama sevmekle âşık olmak arasında derin bir fark vardır. Âşık olduğumuzda ilk yaptığımız şey gelecek zamanı defterimizden silmek ve bugünü çoğaltmak, çoğaltmak, çoğaltmaktır...

Adam da büyük bir saflıkla öyle yaptı.

En başından anlatmalıyım. Belkıs'ı tanıdığımda 20'lerimin başlarındaydım. Toplumla kalıcı bağlar kurmamaya kararlı, gerekirse kıyıda köşede kalmayı göze almış bir gençtim.

Belkıs ise hayatını, hep başkalarına göre yaşamaya ayarlamış bir kadındı. Dışardan bakıldığında çok seviliyordu, biraz daha yakından ise çok kıskanıldığım farkederdiniz.

“Yasak” heyecanlarımız ve hızla başlayan ilişkimiz baştan aşağı sürprizdi.

İlişkimizin en belirgin özelliği onun kurduğu sofralardı. Önümdeki tabaklara tutkuyla kavru lan bedenini koyardı sanki.

Ben durmadan yerdim, o da anlaşılması güç bir gülümsemeyle beni izlerdi.

Aylar geçti, ayrıldık.

Unuttuk birbirimizi.

(Ah, unutmak denen o gençlik hastalığı! Ayrılık günlerinde fark ettim ki, Belkıs olgun bir kadın olarak aklına bile getirmemişti, bu hastalığın genç erkeklerde ne kadar yaygın olduğunu...

Yirmi yıl sonra bir kıyı kasabasında rastladım ona. Ortalık, ikinci güneşiyle ısınmış, havayı akdiken kokusu sarmışken, salaş bir bakkal dükkanının önünde karşılaştık.

Şaşkındım.

Belkıs ise, en iyi rastlantıların bile içerdiği uygunsuzluklardan çok çekmiş insanlara özgü bir çekingenliğe kapılmıştı.

“Zeytinliğin arkasında bir evim var” dedi. Derin bir soluk alıp devam etti: “İki yıldır burada yaşıyorum. Güzel bir yerdir.”

Gencecik bir kızken, erkeklerin iş cangılına girip ayakta kalabilmiş Belkıs'ın, günün birinde kendine böyle münzevi bir hayat seçeceğine inanamazdım.

Yüzüne baktım. Belleğimdeki kalan imgesiyle çakışmıyordu gördüklerim.

Aklımda berrak ve hüzünlü bir yüz kalmıştı. Oysa şimdi gördüğüm bütün anlamlarıyla yorgunluktu...

Elleri heyecandan titriyordu. Fark ettiğimi anladı, rahatsız oldu.

Yakınlık duygusuyla, yabancılık arasında bocaladığı sırada

birden sağ elini koluma uzattı: “Seni tutuyor muyum?”

Oysa daha yeni karşılaşmıştık.

Bakkaldan aldığım kağıt mendil paketini avcumda buruşturdum. “Yoo” dedim. Bu sıcakta yaprak gibi titriyordu, sakinleşsin diye yapay bir coşkuyla devam ettim: “Ne güzel rastlantı bu, biliyor musun?”

Hızla toparlandı: “Evimin yeri çok kolay, uğrarsan sevinirim.”

* * *

Ertesi sabah ayaklarım beni ona götürdü.

Evinin her yanı, pencereler, teras, merdivenler sardunyalarla bezenmişti. “Boş oturduğumu sanmıyorsun, değil mi? Sardunyalar üzerine bir kitap hazırlıyorum.”

O gün sabah, öğle, akşam; hep sofrada kaldım. Özenle hazırladığı zeytinyağlıları yedim ve durmadan konuştum. Eskiden, bilgiççe konuşmalarımdan çok hoşlandığını hatırladığımdan belki... Belki de sıkılmama fırsat vermemek için...

Akdenizlilerin baklayı hem sevip hem de ölesiye korktuklarını anlattım. Antik çağda bakla yemeyi yamyamlık sayarlardan söz açtım.

Aa, neden? diye küçük çığlıklar attıkça ben anlatma

yı sürdürüyordum.

Ben konuştukça Belkıs'ın gözlerine yansıyan ateş harlanıyordu.

(Kadınlar, arzunun üzerine sözlerin büyüsünden bir şal örtülmesini çok severler.)

Fakat.

Eski günlerimize hiç benzemeyen bir şey vardı. Ben yedikçe ve konuştukça o doymuyordu artık. Tersine garip bir açlık büyüyordu sanki.

Bir ara ikimizin içinden de arzunun karşı konulmaz yalazı geçti.

Ben Belkıs' ın dudaklarının iki yanında derinleşen çizgileri öpmek istedim.

O da sanırım, boynuma atılıp burnunu çenemin altına sokmak istemişti, hep öyle yapardı.

İşte tam o sırada

Büyük bir patlama sesiyle yerimizden fırladık..

Çok uzaktaki maden işletmelerinde bir patlama olduğunu düşündük sonra.

Ama gök gürültüsüymüş. İki dakikaya kalmadan müthiş bir yağmur indi.

Büyü bozulmuştu...

Sabaha kadar pencere, pervaz tıkamakla uğraştık.

Gün ışıırken bitkin düşmüştük.

Uyuyordu. Yanağına öpücük kondurup çıktım.

O gün kasabadan da ayrıldım. Dönüş yolunda, tatil boyunca yanımdan ayırmadığım Norman O. Brown'm "Aşkın Bedeni" adlı antropoloji ve psikanaliz üzerine kitabını karıştırıyordum.

Sayfa 165'te "Beden nedir?" sorusuna şu yanıt verilmişti: Yiyecek!..

Şafakta yola çıkışların insanın içini saran ürpertisini bilir Tara pişmanlık kapınızı çalmak üzereyken yolun ujnu ağır basar ya! Hani terketmek zordur ama terkedebilmenin gururu daha güçlüdür.

Yola işte bu ruh halinde düşmüştüm...

Sizler aşkı bıraktığımızda bir süreliğine yalnızlığımıza gizemi. Kadınlar ise ya başka kadınlara anlatmaya ya da ilişkinin sonu yaklaşırken yedekledikleri, kendi sırasını bekleyen erkeğe...)

Şehrin yüksek binaları arkamda kaldığında keyiflenmiş tim. Çünkü yol kendi çapında bir ilüzyonisttir. Özgürlük duygusuyla doldurur insanın içini.

BİR kez benzin aldım.

Sonra hiç durmadan gaza bastım. Yerel mafya bozuntularının kanlı maceralarıyla tanınan turistik kasabanın biraz dışında kalan motelin önüne arabamı park ettiğimde yorulmuşum.

Her şey Amerikan filmlerini andırıyordu.

Arka bahçesindeki mavi mozaikli havuzu ve havuzun yanındaki varlığı unutulmuş limon ağacını gördüğüm anda oraya vurulmuşum..

Sanki bitmez tükenmez bir öğle saati yaşanıyor burada. Tam aradığım şeydi bu.

Orada kaldım.

Sabah uyanıp bomboş kahvaltı salonuna indiğimde tanıdım Lolita'mı...

(Gerçek adını sormayın, çünkü aylardır unutmaya çalışıyorum!)

Lolita demem garip tabii.

Çünkü yirmili yaşlarının ortasındaydı.

Ve Nabokov'un ünlü kahramanı gibi bencilce baştan çıkarıcı ve şımarık da değildi.

Aksine, hemen boyun eğenlendendi...

Ondan "Lolita'm" diye söz etmemin bir tek nedeni var. Nabokov, o unutulmaz romanında kahramanı için şu notu düşmüştü: "Ona hamburger mi, hamburger mi diye sorulduğunda hemen birincisini tercih ederdi!"

Şimdi "Peki öyleyse Hamburger de kim?" diyeceksiniz. O da romanın erkek kahramanının adıydı ve Lolita için hiçbir zaman hamburgerden daha değerli değildi.

Benim Lolita'm da sabah sabah büyük bir iştahla hamburger yiyordu. Sesimi duyunca korkuyla yerinden sıçradı.

Kötü yakalanmış da utanmış gibi bir edayla tezgahın arkasına geçerken "size omlet yapabilirim" dedi.

Sıksa sayılırdı.

Ve zayıf gövdesini, yüksek topuklu takunyalarının üzerinde dik tutmakta zorlanıyordu.

Düz kaşlarının altında, durmaksızın soran ama aldığı yanıtlara inanmayan gözler vardı.

Canımızı sıkmadan, içimizden geldiği gibi konuşmaya başladık.

Motelde çalışıyordu. Kırk yılda bir gelen Alman turistlerin dilini bildiği için bu işi bulduğunu anlattı.

"Geceleri ne yapıyorsun bu ıssız yerde?"

"Hiiç! televizyon seyrediyorum" dedi. Biraz durduktan sonra, kıkırdayara kokledi: "Bir de... Hayal kuruyorum."

O günün gecesini odama geldi. Yanında yiyecekler vardı.

"Hep böyle durmadan atıştırır mısın?"

"Hı, hı! En çok hamburger ve dondurma!"

Ayaklarımızı balkon demirlerine uzatıp hem atıştırdık, hem de yıldızlan seyrettik.

* * *

Motelden bir yere kıpırdamadım.

Gündüzlerimin tamamını öğle uykusuna çevirdim. Ara sıra kamyonların cayırtısıyla uyanıyor, saatime bakıyor, tekrar dalıyordum.

Lolita'm her gece, yanında yiyeceklerle geliyordu. Birlikte

yemek, konuşmak, hissetmek, hatta sevişmek demekti onun için.

Kimi geceler içerde yatağa uzanıp televizyonun ikide bir karlanan ekranında siyah beyaz filmlere bakıyorduk.

Mutluydum.

Bazen gürültücü müşteriler geliyordu motele. Geçkin, ağzından küfürden başka bir şey çıkmayan ve ağlar gibi gülen kadınlar.

Belki kadın, hep aynı kadındı da, erkekler değişiyordu...

Lolita'mı uyuyakalıncaya kadar beklediğim ve gelmediği bir geceydi.

Adamın birinin öfkeyle hırıldayarak "öldüreceğim seni" diye bağırmasıyla uyandım.

Ciddi gibiydi adam. Yine de kadın aldırılmamış, kahkaha atmıştı...

* * *

Sabah olunca resepsiyondaki adama sordum. Ganyan bültenlerinden başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı bana: "İşitmediniz mi?"

"Neyi?"

"Gece annesini 27 numarada vurdular. Ortalık polis kaynadı."

"Peki o?"

"Gelmez artık. Kanşık iş."

* * *

O gün öğleye kadar oturup boş havuza baktım. Yosun tutmuş mozaiklerini tek tek saydım.

Sonra valizimi toplayıp şehre döndüm.

Eski ilişkiye mi?

Hayır! Şehirli gevezeliklerime, hızlı çalışma hayatıma, yakamı bırakmayan takıntılara...

Ha, bir takıntım daha eklendi eskilerine...

Karşıma çıkan bütün hamburgercilere, dondurmacılara girip, içerdeki kadınlara dikkatle bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ersin'in soran, soruşturan, isteyen hattâ yalvaran bakışlarını seviyordu Ayşe.

Ersin'in çocuksu bakışlarının ardından dışarıya doğru süzülen tehlikeli çağrıyı heyecan verici buluyordu.

Her şeyin karıştığı, hiçbir şeyin yürümesi gerektiği gibi yürümediği ve aşk kırgınlıklarının insanı alıp yeni yetmeliğinin kırgın günlerine kadar geri götürdüğü dönemlerden birinden geçiyordu Ayşe ve Ersin tam o dönemde karşısına çıkmıştı.

Bugüne kadar hep başkalarının mutluluğuna bakmıştı. Zamanla başkalarının mutluluğunu veya mutsuzluğunu ölçü almanın ne kadar aldatıcı olduğunu anlamıştı ve şimdi kendisinin mutsuz olup olmadığını bilemez haldeydi.

Sadece kalbi kırıktı, bundan emindi.

Kafası dağınıktı. Bundan da emindi.

Peki Ersin ona çare olabilir miydi? İşte ondan emin değildi.

“Neden durgunsun, böyle mutsuzsun?” diye sorduğunda Ersin, aslında “seni kim böyle mutsuz kıldı?” der gibiydi. Alttan alta “seni ben mutlu ederim” meydan okumasıydı bu. Toyca fakat çekici bir tavidir.

Ağzını açıp tek kelime söyleyemedi önce Ayşe. Ardından her zaman yaptığı gibi zırhım kuşandı ve “Boşver, takılma” sözleri döküldü dudaklarından. Sert olmayı isterken, ne kadar yumuşak, ne kadar davetkardı bu sözler!

Ersin, Ayşe'nin ona çok yakışan mavi giysisine ve parlak sarı saçlarına baktı... Gözleri ışıldadı. Ayşe'nin bu tür durumlarda içine düştüğü sakarlığı çok hoş buluyordu.

(Yanma sokulduğunuz, dostluğunu kazandığınız kadınları istemek, durup dururken dağcılığa heves etmek gibiydi. Dağın eteklerinden bir kez yukarıya doğru çıkmaya başlamışsanız geri dönmeyi yediremiyordunuz kendinize; mutlak zirveyi istiyordunuz. Gururunuz, gerekirse ölümüne bir tırmanışa itiyordu sizi...)

Birdenbire “seni seviyorum” dedi Ersin.

Ancak asıl silah Ayşe'nin elindeydi, vuracak olan oydu.

Ya kalbinden vuracaktı Ersin'i ya da beyninden...

“Ben başkasını seviyorum” diye karşılık verdi Ayşe; “bunca zaman sana söyleyemedim, özür dilerim. Hep tahmin etmişsinizdir diye düşündüm!..”

* * *

Ersin limandaki kahvenin salaş masalarından birine

çöktüğünde, zihninde “filmin tamamını başa sarıp yeniden izleme” isteği uyandı.

O küçük oyunlarla, kışkırtmalarla başlayan Yakınlaşma nasıl olup da içinde böyle bir sır saklamış olabilirdi?

Bir türlü bastıramadığı bir öfke büyüyordu Ersin'in yüreğinde.

Hava serin değildi ama o üşüdü. Montunun yakalarını kaldırdı.

Kahveye gelip giden kadınların bedenini Ayşe'ninkilerle kıyasladı. Hayaller kurdu, hayal kurarken ilk kez dişlerini sıktığını fark etti.

Kahvesinden bir yudum aldığı anda içinde bir şimşek çaktı: “Ayşe'yi yeni bir ilişkiden alıkoyan şey suçluluk duygusu” dedi kendi kendine. “Daha önce sevdiği adama karşı içinde bir suçluluk duygusu var.”

Erkeklerin yaralarını sarmak için seçtiği yollardan biri de kadınların derin suçluluk duygulan olduğuna inanmaktır.

Oysa doğruyu söylemişti Ayşe. Gerçekten başka birisini seviyordu.

Sorun orada değildi.

Sorun Ayşe'nin daha birçok erkeğe en can alıcı anlarda bunu söylemiş olmasıydı, işte bundan habersizdi Ersin...

Yıllar sonra, talihi yaver giderse, başka kadınların da yol göstermesi, üst üste gelen deneyimlerle öğrenecekti ki

Ayşe'nin suçluluk duygusu yoktu. “Suç duygusu” vardı...

“Beni bırak” demek istememişti Ayşe, tersine “suç” işlemeye çağırması onu.

SON

Kitap Tarama ve Düzenleme: OMERZEN©2014